

АЛЕКСИС
*Я втоплю тебе
у власній крові*
МАЙКЛЗ

ДЕМІ
*Не змушуй мене
повторювати*
НІКОЛАС

БЛЕЙЗ
*Перепрошую,
що я красивий*
АДЕМОЛА

КЕЙЛІ
*Я радше помру, аніж
проситиму вибачення*
ДОРАН

ПРОЛОГ

Одинадцять років тому

Батьки Алексиса Майклза були впевнені, що їхній син не контролював себе, коли намагався втопити доктора.

Вони помилялися.

Алексис точно знав, що робить.

Убивати він, авжеж, не хотів. Йому було лише шість років. Але навіть у тому віці Алексис давно звик робити те, чого не бажав.

Він був готовий на все, щоб *Тіньовик* замовк.

Доктор Карл Деш не знав цього, коли прибув оцінити психічний стан хлопчика, якого мучили кошмари. Сеанс, як і всі його діагностики, почався з опису пацієнта одним словом. Нехай такий метод застарілий, проте доктор любив думати, що добре орієнтується в характерах людей. А після тридцяти семи років практики змінюватися він не збирався. Люди геть не такі складні, якими себе уявляють.

Тоді доктор Деш цього не знав, але хлопчик, що стояв перед ним, був винятковим.

Темні кучері на засмаглому лобі Алексиса, скуйовдившись, прикривали значну частину обличчя й очі. Хлопчик завмер у дверях і розглядав чоловіка знизу вгору.

Доктор Деш усміхнувся.

— Вітаю, юначе. Ви в нас хто?

Не встиг хлопчик і відповісти, як морозний шепіт зими просвистів крізь миловидний провулок Валеріан у передмісті. Здригнувшись, чоловік зарився підборіддям у шарф і стягнув на грудях довгий хутряний плащ. Проте хлопчик навіть не сіпнувся. Він лише чекав, коли вщухне вітер, щоб заговорити:

— Алексис.

Хлопчик відкинув волосся з очей, показуючи їхній колір — внутрішнє блідо-блакитне коло з товщою обсидіановою облямівкою. «*Центральна гетерохромія*, — подумав доктор. — *Рідкісне явище*». Він ще ні в кого не бачив таких очей — гарних і водночас моторошних, як і все надприродне.

— Алексисе!

У коридорі за хлопчиком показався чоловік, а за ним — жінка з дитиною на руках. Вони привітно всміхнулися докторові Дешу. Потім чоловік присів на одне коліно біля Алексиса, щоби бути з ним на одному рівні, і поклав руки йому на плечі.

— Ти пам'ятаєш нашу розмову про те, що не слід відчиняти двері незнайомцям? — обережно запитав він.

Алексис кивнув і побіг усередину будинку. «*Цікаве дитя*», — міркував доктор Деш. Яке ж слово личитиме йому найкраще? На думку спали *дивакуватий*, *бентежний*, *меланхолійний*, але жодне не описувало хлопчика повністю.

— Перепрошую, — батько Алексиса простяг уперед руку, — ви, мабуть, доктор Деш?

— Так. А ви, певно, пан і пані Майклз?

— Пан і *докторка*, — жінка не втримала усмішки. — Я ж не даремно витратила купу років на медичну освіту, щоби потім не користуватися титулом. Але називайте нас

Стефані й Джексоном. Приємно познайомитися, докторе. Прошу, заходьте, я наллю вам чаю.

Слово *пряма* дуже личило Стефані Майклз. Вона відразу сподобалася Карлові Дешу.

Будинок Майклзів розташовувався подалі від забруднень і тісних забудов Центрального Лондона, у провулку Валеріан, якраз навпроти широкого Протегерського лісу. Оселя, захищена брамою, розміщувалася вглиб ділянки. Ізсередики дім був таким само мальовничим, як і обіцяв його зовнішній вигляд. Ранкове світло струменіло крізь високі вікна оранжереї, у якій усі й розсілися.

Джексон розлив по чашках чай «Ерл Грей», а потім узяв дитину, поки Стефані, обхопивши філіжанку обома руками, вбирала якомога більше затишного тепла. Вони були молодою парою, привабливою і дуже закоханою. Доктор Деш помітив, як їхні тіла завжди шукали способу торкнутись одне одного, нехай навіть ліктями. Проте між Стефані й Джексоном відчувався неспокій, який ставав дедалі очевиднішим.

Доктор першим розвіяв важку тишу.

— Алексис дуже на вас схожий, Джексоне. Але він усиновлений, чи не так?

— Так. Це має якесь значення? — різко втрутилася Стефані тоном, пронизаним материнським захистом.

— Я розумію, що ситуація склалася вельми незвична, — спокійно відповів доктор. Стефані нервово смикала ногою, проте Джексон із турботою поклав на її коліно руку, і те завмерло. — Можете розповісти мені, як це сталося?

Говорив Джексон, між репліками поглядаючи на дружину, а іноді — на нотатник доктора Деша:

— Це трапилося приблизно рік тому. Тоді Алексису було п'ять, хоча нам не відомо напевне, коли він народився. Ми зустрілися з хлопчиком після мегацунамі на

півдні Тихого океану. Ми з дружиною якраз проводили медовий місяць в Австралії, але, на щастя, під час шторму були далеко від берега. Потім одразу пішли до волонтерської служби: Стефані допомагала медикам, а я — уцілілим. Там ми й познайомилися з Алексисом. Його батьки загинули. Принаймні за офіційною версією. Ми швидко прив'язалися до хлопчика, наче нам судилося його знайти. Мене самого виховувала система, тому я не міг покинути Алексиса. — Джексон зручніше вмотивував дитину на руках. — Перепрошую, але як це пов'язано з нинішніми проблемами нашого сина?

— Історія часто допомагає зрозуміти теперішнє, — доктор Деш розстібнув комірець сорочки. — Продовжимо. Зможете розповісти про стан Алексиса й причину, через яку ви покликали мене? Ви наче казали, що йому дошкуляють кошмари?

— Щоночі, — заговорила Стефані, ставлячи порожню чашку на стіл. Більше не було чим зайняти руки, тому вона зціпила пальці й підвела їх до підборіддя, щоб сперти голову. — Прокидається з криком і в сльозах. Іноді ввісні до крові роздирає собі груди й руки. Ми вже все спробували. Навіть укладаємо його спати з нами, але кошмари не припиняються.

— Він розповідає вам про них? Може, є якісь особливі тривоги? — запитав доктор Деш, але жінка захитала головою. — Як я зрозумів, у нього діагностували ретроградну амнезію і хлопчик не пам'ятає нічого до цунамі.

— Навіть власне ім'я забув, — відповіла Стефані, сумно усміхаючись. — Проте кошмар завжди однаковий. Каже, що він щоразу падає зі скелі.

Доктор Деш доповнив свої записи й підвівся. Він не хотів розмовляти довше, щоб не мати жодних упереджень, коли нарешті говоритиме з Алексисом. Однак ніхто з них

досі не згадав того, через що психотерапевт вирішив узятися за цю справу.

— Що можете сказати про його галюцинації?

Від самого цього слова Стефані й Джексон ніби почорніли. Навіть дитина відчула в батьках зміну й завовтузилася на руках у чоловіка. Джексон намагався заспокоїти маля, але те почало плакати, тому він передав сина дружині.

— Перепрошую, — сказала Стефані, підводячись. — Любий, будь ласка, поясни ти.

Вона вийшла з кімнати, щоб заколихати дитину. Невдовзі віддалений лемент ущух.

Доктор Деш повернувся обличчям до Джексона. Чоловік якраз проводжав дружину поглядом, сповненим кохання й хвилювання. Цього погляду було достатньо, щоб Деш знайшов описове слово для Джексона — *захисник*.

— Галюцинації? — нагадав обережно доктор.

— Іноді здається, що Алексис говорить із кимось невидимим, — почав Джексон. Крізь скляний стіл доктор побачив, як батько хлопчика стиснув кулаки так міцно, що ті аж затрусилися. — Йому краще зранку, і коли поруч Джейсон. Він називає брата Джейс. Проте вночі Алексис... він каже, що розмовляє з якимось чоловіком. Чоловіком із тіні. Каже, що *Тіньовик* наказує йому вчиняти... погано.

Джексон глянув доктору в очі й глибоко вдихнув.

— Він нас бентежить. Ми хвилюємося, що Алексис нашкодить собі чи братові. Двоє попередніх психіатрів відмовилися прописати ліки через його малий вік. Ми не можемо ризикувати Алексисом. Будь ласка, докторе, ви мусите допомогти. Я н-не здатен зарадити. Мені боляче дивитися, як хлопчик страждає.

Доктор Деш помітив відчай, біль і виснаження.

— Гадаю, час мені поговорити з Алексисом.